

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **P. S. K. T. K. R.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. OAM-698/ZA-ZA11-HA10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Dle žalobce nemá skutkový stav oporu ve spise a rozhodnutí je nezákonné.
3. Žalobce v průběhu správního řízení popsal těžkosti, kterým by byl vystaven v případě nuceného návratu do země svého původu. Státní orgány země původu nebyly schopny poskytnout žalobci účinnou ochranu v případě svévolného odcizení vozidla, které žalobci sloužilo jako prostředek obživy; v důsledku toho je mu na Šrí Lance znemožňován důstojný život. Na podporu svých tvrzení žalobce poukazuje také na své zdravotní problémy. Žalobce je proto přesvědčen, že jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, resp. § 14a zákona o azylu.
4. Žalovaný byl zároveň povinen posoudit, zda je dána jeho pravomoc k meritornímu rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v této souvislosti odkazuje na čl. 7 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a na § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. b) zákona o azylu. Až následně se měl žalovaný zabývat existencí důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný této povinnosti nedostál a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého ustanovení a jakých skutečností žalovaný shledal svou příslušnost pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce jsou k posouzení jeho žádosti příslušné orgány Spolkové republiky Německo, ve které žalobce pobýval v roce 2019.
5. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a rozhodl o povinnosti žalovaného nahradit náklady řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné informace a podklady pro rozhodnutí.
7. Žalovaný nedospěl k závěru, že by v případě žalobce byly naplněny podmínky ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky. Žalobce opustil zem svého původu legálně 27. 12. 2014 z pracovních důvodů. Později pozbyl povolení k pobytu v ČR a o udělení mezinárodní ochrany požádal až ve chvíli, kdy mu hrozilo vycestování z území ČR. Záměr žalobce legalizovat svůj pobyt na území ČR správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany ale nenaplní podmínky stanovené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Tohoto cíle mělo být dle žalovaného dosaženo prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
8. K obavám žalobce z osoby, které pronajal vozidlo a která mu následně čtyřikrát vyhrožovala zabitím, žalovaný uvádí, že byt může být původcem pronásledování i soukromá osoba, je tomu tak pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Žalovaný konstatuje, že při nečinnosti šrílanských orgánů žalobce dále nekonal a neobrátil se na nadřízené složky. Žalovaný proto nemohl shledat, že by příslušné orgány odmítly

poskytnout ochranu osoby žalobce, nebo toho nebyly schopny. Žalovaný také odkázal na podklady, ze kterých vycházel při hodnocení Šrí Lanky jako funkčního státu, jehož úřady a bezpečnostní aparát mají území státu zcela pod kontrolou.

9. Žalobce dle žalovaného zároveň neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že mu hrozí vážná újma. Žalovaný proto dospěl k názoru, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného náležitě a podrobně odůvodněno a dostatečně z něj vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu.
10. V závěru vyjádření žalovaný odmítl názor žalobce, že by Německo mělo být státem příslušným k posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o mezinárodní ochraně bylo žalovaným zahájeno na základě žádosti, kterou žalobce podal poprvé v ČR, nikoliv v Německu. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
12. Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobce podal dne 6. 8. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jako důvody podané žádosti uvedl zdravotní a rodinné problémy, potíže s automobilem na Šrí Lance a ekonomické problémy.
13. Během pohovoru konaného dne 9. 8. 2019 žalobce doplnil, že do ČR přicestoval na konci roku 2014, učinil tak na základě nabídky svého klienta, z pracovních důvodů. Nejprve zde měl uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, v březnu 2019 však přišel o práci a následně i o povolení k pobytu. V roce 2019 pobýval také v Německu a v Itálii, hledal zde práci, následně požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
14. K dotazu na jeho zdravotní potíže žalobce uvedl, že má problémy s játry, zvětšený žaludek a trpí bolestmi břicha. V roce 2017 prodělal operaci slepého střeva a byla mu následně diagnostikována infekce jater. Rodinnými problémy žalobce myslel to, že se mu nedaří získat vízum pro jeho manželku, aby za ním mohla přicestovat, ta se s ním nyní chce proto rozvést. Dále má dluh vůči České spořitelně, z půjčky mu zbývá splatit ještě 600 000 Kč.
15. Na Šrí Lance měl žalobce problémy se svým automobilem, který využíval pro účely své obživy. Tento automobil následně pronajal blíže neurčené osobě, která automobil bez souhlasu žalobce prodala jiné osobě. Tuto záležitost nahlásil na policii, která nicméně neučinila žádné kroky, a tak se o osud svého automobilu začal zajímat sám. Automobil se žalobci dohledat podařilo a po kontaktování místní policie a zajištění vozidla na policejní stanici byla tato záležitost předána soudu. Nájemce vozidla žalobce čtyřikrát telefonicky kontaktoval a vyhrožoval mu zabitím, pokud řešení záležitosti nezanechá. Výhrůžky žalobce nahlásil na policii, kde mu policejní úředník doporučil, „ať si zachrání život a odejde“. Od té doby žalobce dále nikdo nekontaktoval a ve věci se nic neděje již zhruba 7 let.

16. V případě návratu na Šrí Lanku by se žalobce neměl kam vrátit, protože bydlel se svou manželkou v domě jejích rodičů. Vzhledem k vůli manželky žalobce rozvést se s ním by neměl kde bydlet a obává se, že nebude schopen uhradit soudní poplatek za rozvod manželství. Žalobce dále uvedl, že je ve špatné situaci, kdy ztratil práci, má dluh a ztrácí manželku. Zároveň také uvedl, že neměl nikdy problémy se šrílanskou policií či jinými státními orgány. Žalobce dále sdělil, že nebyl a ani v současnosti není členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval a nejevil nikdy o politické dění zájem.
17. Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, podle níž ČR není státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III *„pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že bylo v jeho případě splněno některé z kritérií vyjmenovaných v kapitole III. citovaného nařízení. Samotná skutečnost, že žalobce v průběhu roku 2019 pobýval ve Spolkové republice Německo, nezakládá příslušnost Spolkové republiky Německo podle žádného z kritérií vyjmenovaných v uvedeném nařízení. Proto je k posouzení předmětné žádosti příslušný první stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, která je tak jako první stát ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušná k jejímu posouzení. Zároveň není vadou žalobou napadeného rozhodnutí, že žalovaný se v něm nijak nevyjádřil k otázce příslušnosti ČR k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky k tomu, aby posoudil meritorně podanou žádost, žalobce tento závěr v průběhu správního řízení nijak nezpochybnil, žalovaný tak neměl povinnost se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat.
18. Dále soud posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
19. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl a ani v současnosti není členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval a nejevil nikdy o politické dění zájem. Uvedl také, že neměl nikdy problémy se šrílanskou policií či jinými státními orgány. Krajský soud proto neshledal, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
21. Žalobce zároveň netvrdil, že by měl strach z pronásledování pro svou rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Krajský soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, podle něž v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona

- o azylu. Žalobce odmítá návrat do země svého původu z důvodů rodinných, ekonomických a zdravotních, tak jak byly popsány výše. Nejedná se tedy o azylově relevantní důvody, neboť je nelze podřadit pod důvody pronásledování uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Žalovaný se zabýval i otázkou případného udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Na tento druh azylu není právní nárok, jeho udělení je záležitostí správního uvážení žalovaného a podléhá jen omezenému přezkumu potud, pokud nevybočuje z mezí správního uvážení a je řádně odůvodněno. Žádnou z těchto okolností krajský soud v dané věci neshledal. Žalovaný ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu hodnotil především zdravotní stav žalobce, k němuž se soud podrobněji vyjádří níže.
23. Dále se krajský soud zabýval možností udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítá skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by měl v zemi svého původu spáchat skutek, který by naplňoval znaky trestného činu, za který lze uložit trest smrti, nelze shledat naplnění podmínek stanovených v § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, tedy způsobení vážné újmy v podobě uložení nebo vykonání trestu smrti.
26. Z podkladů shromážděných žalovaným (zejména informace OAMP, Šrí Lanka – Bezpečnostní a politická situace v zemi Šrí Lanka zde dne 16. 8. 2019 a informace australské vlády, zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu DFAT – Šrí Lanka ze dne 3. 3. 2020) vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Nejsou proto naplněny ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
27. V průběhu správního řízení bylo dále zjištěno, že rodina žalobce se nachází na území Šrí Lanky, stejně tak jeho manželka. Bratřanci žalobce se dle jeho výpovědi nachází v Německu a v Itálii. Návrat žalobce do země jeho původu by tedy neznamenal porušení rodinných a soukromých vazeb dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., dále jen „EÚLP“).

28. Žalobce ve správním řízení také uvedl, že mu v souvislosti s krádeží jeho vozidla bylo čtyřikrát vyhrožováno zabitím osobou, které vozidlo pronajal a která měla jeho vozidlo neoprávněně prodat jiné osobě. Žalobce tvrdí, že příslušné státní orgány mu v této věci nebudou schopny poskytnout účinnou ochranu. Zároveň namítl, že v souvislosti s tímto stavem je mu v zemi původu znemožňován důstojný život, neboť prostřednictvím uvedeného vozidla dociloval obživy. Soud neshledal, že by žalobci z těchto důvodů hrozilo v případě návratu na Šrí Lanku skutečné nebezpečí vážné újmy.
29. Nutno přitom rozlišit obavy žalobce z výhrůžek osoby, která mu odcizila vozidlo, a neschopnost policie pomoci žalobci získat toto vozidlo zpět. Samotná skutečnost, že policie na Šrí Lance není schopna vyřešit případ krádeže žalobcova vozidla, jistě nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany žalobci.
30. Pokud jde o výhrůžky zabitím adresované žalobci ze strany osoby, která mu vozidlo odcizila, pak lze obecně konstatovat, že původcem vážné újmy může být za splnění zákonem stanovených podmínek rovněž soukromá osoba. Jednou z těchto podmínek však je, že stát původu není schopen nebo ochoten žadateli odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Tato podmínka přitom v nyní posuzované věci není splněna.
31. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí žadatel vyčerpat reálně dostupné prostředky ochrany, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41). Z výše zmiňované informace australské vlády pak plyne, že na Šrí Lance existuje několik zavedených opatření, díky nimž může veřejnost podávat oznámení na policii – přímo veliteli na místní policejní stanici, na oddělení pro stížnosti od veřejnosti, nebo prostřednictvím internetu. Uvedena je služba „Sdělte to IGP“, která má umožnit osobám z řad veřejnosti urgovat jejich stížnosti, pokud nejsou podniknuty žádné kroky na místních policejních stanicích. Oznámení mohou být podávána na bezplatné telefonní lince nebo prostřednictvím vyhrazených internetových stránek. Veřejnost má také možnost podávat stížnosti u Národní policejní komise, která vyšetřuje stížnosti na jednotlivé policisty a na policejní sbor jako celek. Dle *zákona o pomoci a ochraně obětí zločinu a svědků* (2015) byl zřízen Národní úřad pro ochranu obětí a svědků a Divize pro pomoc a ochranu obětí zločinu a svědků v rámci policie.
32. Žalobci dle jeho výpovědi vyhrožovala osoba, která mu odcizila vozidlo, že pokud nepřestane projevovat zájem o toto vozidlo, zabije ho. Z vyjádření žalobce plyne, že šlo o čtyři incidenty, při čtvrtém incidentu žalobce hovor předal policejnímu úředníkovi, který mu poradil „*at' si zachráni život a odejde*“. Žalobce uvedl, že incident se odehrál zhruba před 7 lety. Od té doby ho daná osoba již nekontaktovala a žalobce situaci dále neřešil. Krajský soud proto konstatuje, že žalobce nevyužil dostatečně všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu nabízí k ochraně jeho práv a svobod.
33. Výjimečně sice mohou nastat i situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby podmínka nemožnosti ochrany vlastní země mohla být považována za splněnou (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129, a ze dne 9. 2. 2010,

č. j. 6 Azs 74/2009 – 51). Nic však nesvědčí tomu, že by právě taková výjimečná situace nastala v nyní posuzované věci.

34. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobci nemůže na tomto základě být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
35. Dále se krajský soud zabýval zdravotními komplikacemi žalobce. Žalobce uvedl, že má problémy s játry, s vyprazdňováním, má zvětšený žaludek a trpí bolestmi břicha, krční páteře, hlavy, potí se a nemůže spát. V ČR žalobce prodělal operaci slepého střeva a následně mu byla diagnostikována infekce jater. Z doložené lékařské dokumentace vyplývá, že žalobce prodělal amébový jaterní absces, pro který byl od 11. 7. 2016 do 25. 7. 2016 hospitalizován v Nemocnici Na Bulovce. Žalobce absolvoval následná kontrolní vyšetření a dle obsahu lékařské zprávy žalobce dále již nepociťoval projevy infekce, nicméně uvedl, že v poslední době trpí náhlými pichlavými bolestmi v prekordiu. Žalobce byl odeslán k dalšímu vyšetření do spádové interní ambulance. V propouštěcí zprávě je uvedeno, že žalobce byl opakovaně vyšetřován pro dyspepsie. Byl hospitalizován pro bolesti břicha v pravém podžebří, provedená vyšetření laboratorní vyšetření, kontrolní CT a výtěr neukázaly na žádnou konkrétní zdravotní obtíž. Po infusích došlo k částečnému ústupu bolesti a žalobce byl propuštěn domů. V nejnovější doložené lékařské zprávě RDG Centrum s.r.o. Rychnov nad Kněžnou vystavené MUDr. J. S. dne 13. 11. 2019 byl žalobci diagnostikován parciálně postprandiálně kontrahovaný žlučník.
36. Zdravotní obtíže žadatele o mezinárodní ochranu mohou být za určitých okolností důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s čl. 3 EÚLP. Podle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Paposhvili proti Belgii* ze dne 13. 12. 2016 (č. stížnosti 41738/10) nicméně čl. 3 EÚLP znemožňuje vyhoštění nemocné osoby z důvodu jejího špatného zdravotního stavu jen ve velmi výjimečných případech. Jedná se o případy, *„kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečnému nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života.“* V citovaném rozsudku je dále konstatováno, že je možné za dostatečnou a vhodnou považovat i péči *„na nižší úrovni, než je péče dostupná ve vyhošťujícím státě.“*
37. Nejvyšší správní soud k tomu v bodě 16 rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019 – 83, konstatoval následující: *„Pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů jsou stěžejní tyto podklady a informace: 1) ty, které se týkají zdravotního stavu žadatele, a 2) ty o kvalitě a dostupnosti zdravotní péče a léků v zemi, kam by musel žadatel vycestovat. Z judikatury ESLP plyne, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu (srov. bod 186 rozsudku Paposhvili). Informace o svém zdravotním stavu musí poskytnout žadatel v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr o tom, v jak závažném stavu se žadatel nachází a jaké riziko by pro něj představovaly samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Na žalovaném je, aby tyto důkazy řádně posoudil a potvrdil či rozptýlil žadatelovy obavy, že se jeho zdravotní stav zásadně zhorší, tím, že si obstará dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v žadatelově zemi původu.“*

38. Žalovaný při posuzování zdravotnické péče v zemi původce žalobce vycházel z následujících materiálů. Jde zaprvé o informaci OAMP, Šrí Lanka – Dostupnost zdravotní péče ze dne 27. 2. 2020, ze kterého vyplývá dostupnost specializované lékařské péče v oblastech chirurgie, interní medicíny, gastroenterologie a endokrinologie ve veřejných i soukromých zařízeních, ve formě ambulantní i s hospitalizací. V výše již zmiňované informaci australské vlády se uvádí, že v době vyhlášení nezávislosti Šrí Lanka zdědila dobře rozvinutý systém zdravotní péče, který má dlouhodobě dobré výsledky. Systém nabízí všeobecnou bezplatnou zdravotní péči s tím, že se ale vyskytují regionální rozdíly v kvalitě péče a zdravotních zařízení, zejm. mezi městskými a venkovskými oblastmi. Horší výsledky mají být na severu a východě země, částečně jako důsledek opětovného budování infrastruktury a úbytku lidského kapitálu během války. Některé léky a léčby jsou dostupné pouze u soukromých poskytovatelů. Určité specializované služby jsou dostupné v Kolombu a v okresních nemocnicích, a to i na severu a východě země. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval ve městě Kandy, které leží v Centrální provincii. Na základě těchto podkladů dospěl žalovaný k názoru, že žalobci bude pro jeho zdravotní stav poskytnuta dostatečná zdravotní péče.
39. Krajský soud souhlasí s žalovaným. Žalobce řádně doložil podklady pro zhodnocení jeho zdravotního stavu, nicméně z těchto materiálů vyplývá, že žalobcovy zdravotní potíže nedosahující svou závažností úroveň předpokládané v rozhodnutí ESLP ve věci *Paposhvili proti Belgii*. V citované věci stěžovatel trpěl život ohrožující chorobou, chronickou leukémií, a v případě přerušení léčby by se očekávaná doba dožití snížila na méně než 6 měsíců. Z již citovaného rozsudku NSS č. j. 10 Azs 437/2019 – 83 (bod 23) vyplývá, že závěr o závažnosti zdravotních komplikací musí správní orgán učinit zejména na základě srovnání žadatelova případu s jinými případy tohoto typu. Žalobce sice není zdravou osobou, jeho stav však nelze v žádném případě považovat za tak vážný, aby mu návrat do země původu a stav tamní zdravotní péče mohly způsobit vážnou újmu. Krajský soud proto konstatuje, že žalovaný na základě shromážděných dostupných informací a podkladů správně zhodnotil zdravotní stav žalobce a dostupnost a úroveň zdravotní péče v zemi jeho původu. V případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu jeho zdravotních problémů.
40. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů pak vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
41. Závěrem krajský soud (ve shodě s žalovaným) konstatuje, že instituty zákona o azylu jsou mimořádné prostředky k zajištění ochrany osobám, jejichž situaci lze podřadit pod některou z hypotéz v tomto zákoně taxativně vyjmenovaných. Nelze jimi nahrazovat obvyklé prostředky legalizace pobytu cizince na území ČR, jak je stanoví zákon o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. března 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce